

Het is alsof het leven een film is en wij de acteurs. Het deel tot 6-7-2020 is voorbij/afgelopen.

Het is heel moeilijk om in het kort over Mehmet te vertellen. Mehmet was een kleurrijk persoon. Hij was een liefdevolle vader die erg gehecht was aan zijn gezin. Een vader die zijn kinderen instopte en 's-nachts opstond om ze nog even te controleren, een vader die uren met ze kon spelen. Terwijl wij nog sliepen, ging hij in de ochtend warme broodjes halen en de ontbijttafel dekken, waarna hij ons riep en ons vriendelijk verzocht om op te staan zodat we per se met z'n allen konden ontbijten. Hij genoot ervan om ons samen aan tafel te zien.

Mehmet kon met de kleinste dingen gelukkig zijn, zoals alleen een kind dat kan zijn. Elk weekend vroeg hij dan weer "waar zullen we deze week naar toe gaan, wat zullen we gaan doen". Het maakte niet uit of het sneeuwde, regende of koud was, hij bedacht altijd wel een manier om ons te plezieren. Wanneer hij met de kinderen speelde kon hij zich zo inleven en allerlei intriges bedenken zodat het leek alsof hij meer kind was dan de andere kinderen. Ik was meestal de scheidsrechter.

Mehmet had een belangrijke plek binnen ons gezin. Hij was onze kostwinner, onze geliefde, onze chauffeur, onze dokter, onze tuinman, onze kok, onze geestelijke, onze verzorger. Als hij bij ons was, waren wij, de kinderen en ik, nooit bang. Nu ben ik bang om pech onderweg te krijgen, om zonder portemonnee te lopen, om alleen te zijn, om in het donker zijn, om te reizen. Het was alsof Mehmet altijd op steenworp afstand was. Ik weet niet hoe hij dat deed, maar elke keer als wij hem belden, schoot hij ons te hulp. Zelfs kinderen konden heel makkelijk hun gevoelens bij hem uiten.

Hij hielp iedereen om ons heen. Hij hield belangeloos van iedereen. Ondanks zijn goede daden kwam het ook wel eens voor dat hij werd gekwetst door mensen. Hij negeerde dat dan. Hij bleef nooit ergens in hangen. Hij was iemand die zich heel snel kon herpakken en kon vergeten. Zoals hij van zijn kinderen hield, hield hij ook van zijn broers, zussen, vader en moeder. Hij kende veel mensen. Voor Mehmet was iemands kleur, religie, taal niet belangrijk. Iedereen kon hem zonder aarzelen bellen, hij was de vriend van zwakke, kwetsbare mensen. Men wist dat hij geen "nee" kon zeggen. Hij deed klusjes voor burens en kennissen zonder daar geld voor te vragen. Ik werd dan vaak boos op hem en zei: "en je vraagt geen geld en je komt vies thuis en bezorgt mij werk". Dan zei hij: "Nebahat, het zijn of jouw vrienden of mijn vrienden, ik kan toch geen geld vragen".

Terwijl jullie naar mij luisteren, zullen jullie je misschien wel afvragen: "was er dan helemaal niks slechts aan hem, zijn er nooit ruzies of discussies geweest?" Ja, in het verleden, tot we onze zaken, ons huis en ons leven op orde hadden, maar ondanks onze fouten wisten en geloofden wij ook in onze deugdelijkheid en zeiden dat het goed zou komen. De afgelopen 10 jaar was totaal anders. We hebben alles op rails gekregen en opgelost. Sinds een paar maanden voor corona had hij geen werk, geen vast werk, maar kon altijd wel werk vinden omdat er in de bouw altijd wel werk was. Toen corona kwam, kwam hij thuis te zitten, maar voor ons was dat geen probleem. Hij ging elke dag naar zijn tuin, waar hij ook kippen en kuikentjes had, om toch bezig te zijn en de dag door te komen. Hij kon daar echt van genieten. Hij vertelde ons altijd over zijn dromen. Ik ging soms met de kinderen naar hem toe en dan zette hij thee voor ons, organiseerde een barbecue, hij wist niet wat hij moest doen om ons gelukkig te maken (lees: hij deed alles om ons gelukkig te maken).

Bij alles wat hij deed zei hij: “dit heb ik voor jullie gedaan, dat heb ik voor jullie gedaan” en genoot ervan dat hij dat kon doen voor ons. Hij belde heel vaak, mijn telefoon betekent nu niets meer voor mij. Soms belde hij als hij in de tuin was en smeekte ons om te komen. In de afgelopen maanden bracht hij zijn tijd meestal in de tuin door waar hij bezig was met de kippen en de groenten. Hij hield net zoveel van de natuur en de dieren als dat hij van de mensen hield. Hij was zo barmhartig dat hij niet eens muizenvallen kon zetten als er muizen in de tuin waren. Als ik met de stofzuiger een spin wilde pakken zei hij: “niet met de stofzuiger pakken, zet ze buiten”.

Wij waren gelukkig, we waren ons ook bewust van ons geluk. We waren dankbaar, totdat de politie die maandagochtend aan de deur kwamen, want met de komst van de politie was alles voorbij.

Toen ik de deur opendeed vroeg de ambtenaar of ik mevrouw Kılıçsoy ben. Ja, dat was ik, maar ik bega nooit een overtreding/doe nooit iets strafbaars, waarom waren ze gekomen?

Ik keek naar hun gezicht, maar zij keken helemaal niet boos naar mij. Dit moest iets anders zijn. Mijn oudste zoon en mijn dochter waren thuis. Mehmet en mijn jongste zoon waren buitenshuis. Ik werd overmand door een onbestemd gevoel van pijn.

Ik keek ze aan en voordat zij iets konden zeggen vroeg ik: “waar is het ongeluk gebeurd? Mijn man is in Beuningen, is hij gewond?”. De ambtenaar zei: “nee, het is geen ongeluk”. Het zijn per slot van rekening ook mensen, voor hun is het ook niet makkelijk om zoiets te vertellen, mensen in te lichten.

Plotseling begon ik in shock te geraken, “ja, er was iets gebeurd, maar wat?”

Opeens moest ik aan mijn jongste zoon denken, hij was buitenshuis. “Is hij op school gevallen? Is hij dood? Wat is er gebeurd? Waarom zijn jullie gekomen?” Nee, hij was het ook niet. Het kostte de ambtenaar moeite, maar uiteindelijk zei hij: “het gaat om een gewapende aanslag waarbij uw man is doodgeschoten”. “Nee, nee, dit kan niet, u bent aan de verkeerde deur, mijn man kan niet op deze manier omgekomen zijn”, zei ik. Het had een ongeluk kunnen zijn, een val op een bouwplaats, maar dit kon niet. Dit past zo niet in onze leven.

Tot die dag had ik het blijkbaar mis. Ik heb altijd gedacht dat alleen slechte mensen dit soort dingen kon overkomen. Ik vraag eenieder om eerst goed na te denken alvorens een oordeel te hebben. Wij kennen een spreekwoord, “waar rook is, is vuur”, maar dit is dus niet altijd het geval.

Ik was ervan overtuigd en nog steeds dat mijn man per ongeluk op het verkeerde tijdstip op de verkeerde plaats was. Vanaf de eerste dag al. Niets kan mijn man, onze vader terugbrengen. Ons geluk, ons regelmaat, onze gezondheid is verstoord. Als de vrienden van mijn jongste zoon in zijn bijzijn naar hun vaders roepen dan breekt mijn hart en heb ik intens verdriet. Met de overtuiging dat dit per vergissing is gebeurd, wil ik dat getuigen vertellen wat ze weten.

Ik heb het volste vertrouwen in het TGO. Ik heb er nog steeds vertrouwen in dat, met de hulp van GOD, de daders gevonden zullen worden. Ik ben de familie-rechercheurs dankbaar dat ze ons niet alleen hebben gelaten en ons het gevoel hebben gegeven alsof we familie zijn.

Er waren ook mensen die praatten, maar ik heb nooit het gevoel gehad dat ik buitenlander ben. Als je gelijk hebt, zal iedereen aan je zijde staan. GOD staat altijd aan de zijde van de goede mensen.

